

Димчо Дебелянов

Грижа

Пробуждам се – денят в прозорците ми гледа,
на сладосънна нощ прогонил сетний знак.
Днес що ме чака въвн – разгром или победа? –
Не знам, но ти, нали, но ти ме чакаш пак?

С оборено чело стоиш на моя праг,
прошарени коси разпуснала в безреда,
проблясва в твоя взор тревожен полузрак.
Излизам – и по мен ти тръгваш смъртно-бледа.

Покрусен в ранина аз сещам твоя дих
при всеки смел подем, при всякое падение;
кажи, след кой възторг горчилки аз не пих,

и колко божества измряха неродени
на страдното сърце в най-пазения кът,
о, Грижа, спътнице в нерад и стръмен път!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6187>]